

บทนำ แสงเงิน

คุณชายสกุลเพ็ง
นับตั้งแต่จำความได้เขาก็เป็นคุณชายสกุลเพ็ง
คุณชายสกุลเพ็งแซ่เพ็งนามจือจิ่ง
นายท่านสกุลเพ็งหวังให้บุตรชายขึ้นแยะอย่างเขารู้จักสงบเสงี่ยม
ด้วยเหตุนี้จึงตั้งชื่อให้ว่าจือจิ่ง*
แม้เขาจะจำไม่ได้ว่าตัวเองเคยขึ้นแยะมาก่อน แต่นายท่านผู้ลึกลับที่
สวมหน้ากากครึ่งซีกสีเงินมักจะมองเขาที่เจียบกริบอย่างขำขันและแนะนำ
เขากับคนอื่นเช่นนี้
เมื่อเขาจำเรื่องในวัยเยาว์ไม่ได้ เขาจึงไม่มีสิทธิ์โต้แย้งเรื่องนี้กับ
นายท่านสกุลเพ็ง เขาแค่ทำในสิ่งที่เขาสมควรทำ
คุณชายสกุลเพ็งกับนายท่านสกุลเพ็งไม่เหมือนกันเลยสักนิด

* จือ แปลว่ารู้ จิ่ง แปลว่าเจียบสงบ

อุปนิสัยไม่เหมือน เครื่องหน้าไม่เหมือน แม้ว่านายท่านสกุลเพ็งมักจะสวมหน้ากากเงินครึ่งซีกอยู่เป็นนิจ แต่ยังคงมองออกว่าเขามีใบหน้าหล่อเหลาต่างจากคุณชายน้อยที่มีรูปโฉมธรรมดา แม้จะคิ้วเข้มตาโต แต่ศีรษะใหญ่ ใบหน้าเหลี่ยม สันคิ้วนูนขึ้นมา ระดับความหล่อต่างจากนายท่านสกุลเพ็งมากโข หากไม่ได้เอ่ยออกมาคงไม่มีใครคิดว่าพวกเขาสองคนเป็นพ่อลูกกัน

น่าแปลกยิ่ง แม้จะไม่เคยมีใครพูดต่อหน้าเขา กระนั้นเขาก็รู้แต่แรกแล้วว่าตนมีโช่บุตรแท้ ๆ ของนายท่านสกุลเพ็ง

นายท่านสกุลเพ็งมีโช่บิดา เขารู้ ส่วนเขาก็หาโช่บุตรของอีกฝ่าย เขาตระหนักดีว่าบุรุษผู้นั้นก็รู้ความจริงข้อนี้ แต่นายท่านสกุลเพ็งซุบเสียงเขาเหมือนบุตรแท้ ๆ เลี้ยงดูจนเติบใหญ่ อบรมสั่งสอน ให้ที่พักให้อาหาร ให้เขาศึกษาเล่าเรียนและฝึกฝนวิชายุทธ์

ต่อมาสุทธินให้กำเนิดบุตรสาว หลายวันให้หลัง เขาก็ถูกเรียกตัวเข้าไปในห้องสุทธิน

สุทธินสกุลเพ็งเป็นคนดี แม้จะสงสัยว่าเขาเป็นบุตรนอกสมรสของนายท่านสกุลเพ็ง แต่นางยังคงเห็นเขาเป็นคนในครอบครัว บางครั้งถึงกับให้ความสนิทสนมเกินไปจนมักทำให้เขาวางตัวไม่ถูก

"จื่อจิ่ง มานี่สิ"

นางก้มมือ เขาก็รีบเท้าไปข้างหน้า เพราะผลของการไม่ก้าวออกไป คือนางจะลงมาจากเตียงและลากเขาเข้าไปหาเอง

เขาตระหนักมานานแล้วว่าไม่มีผู้ใดในสกุลเพ็งปฏิเสธนางได้ ไม่มีใครเคยทำสำเร็จ รวมถึงนายท่านที่ภายนอกดูสุขุมมุ่มลึก แต่อันที่จริงเจ้าเล่ห์เหมือนสุนัขจิ้งจอกคนนั้นด้วย

ซูหยินยิ้มมองเขาและวางทารกในอ้อมอกลงให้เขาดู

"นี่น้องงว น้องสาวของเจ้า"

เขามองทารกน้อยที่ถูกห่อหุ้มด้วยผ้าไหมแพรวอยู่ในอ้อมอกมารดา นางมีผิวขาวเนียนดูเหมือนก้อนขนมแป้งข้าวเหนียวหนึ่งยังไฉ่ยังงั้น มือทั้งสอง กำเข้าด้วยกันเป็นกำปั้นน้อยๆ ก่อนจะหาวยาวๆ ต่อหน้าเขา

นางไม่มีฟัน

เขาขมวดคิ้วพลางคิดอย่างตื่นตระหนกว่าสิ่งที่ไม่มีฟันจะเติบโตได้อย่างไรกัน

จากนั้นนางก็หุบปากและเบิกดวงตาดำขลับจ้องมองเขา

"ดูสิ น่ารักหรือไม่" ซูหยินหัวเราะเบาๆ และอุ้มทารกน้อยเข้ามาใกล้ เขายิ่งขึ้น

เขาดูไม่ออกว่าทารกน้อยนั้นน่ารักตรงไหน ดังนั้นเขาจึงจ้องต่อไป พินิจพิเคราะห์และคอยสังเกตก้อนกลมนั้น

"เจ้าลองจับนางดูสิ มา" ซูหยินยื่นมือออกมาคว้ามือเขา ต้องการให้เขาลูบทารกน้อยนุ่มนิ่มคนนั้น

เขาลูบหน้านางเล็กน้อยพอเป็นพิธี ตั้งใจว่าจะรีบชักมือกลับโดยไว

แต่นางนิ่มเหลือเกิน อุ่นนิดๆ ร้อนหน่อยๆ

เขาได้ยินเสียงโลหิตที่ไหลอยู่ใต้ผิวหนึ่งนาง สัมผัสได้ถึงพลังชีวิตแผ่ไออุ่นที่กำลังเต้น

มีน้อยคว่ำจับมือเขาไว้

หลังจากนั้นย้อนคิดดูแล้ว ดูเหมือนชีวิตของเขาจะเริ่มตื้นนบแต่บัดนั้น นับตั้งแต่เขาสัมผัสนางและนางจับนิ้วก้อยของเขาไว้

ก่อนหน้านั้นทุกอย่างล้นเลื่อนรางไม่ชัดเจน เป็นชิ้นส่วนที่ถูกนำมา
ปะติดปะต่อกันอย่างพร่าเลือน

พ่อที่มีไข่พ่อ แม่ที่มีไข่แม่ และยังมีแสงจันทร์ยามค่ำคืนที่สุกสว่าง
หาใดเปรียบ

เขาเป็นเด็กประหลาด แม้จะมีฐานะเป็นคุณชายสกุลเฟิงก็ยาก
จะปิดบังความจริงข้อนี้

พวกเขาแอบพูด แอบกระซิบกระซาบกัน คิดว่าเขาไม่ได้ยิน

คุณชายสกุลเฟิงแปลกประหลาด เฉลียวฉลาดจนน่าตกใจ เขา
ไม่เหมือนเด็กสามขวบ กระเพาะเขาเหมือนหลุมลึกไร้ก้น เขากินจุกว่าผู้ใหญ่
มากนักและยังมีเรี่ยวแรงมหาศาล ดวงตาเขาเปล่งประกายในความมืด เขา
เป็นคนอารมณ์ร้าย เคยกัดคนบาดเจ็บไปแล้วหลายคน

เขาเป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้งไม่มีผู้ใดต้องการ เพราะนายท่านมีจิตใจดีงาม
จึงรับเขาไว้อุปการะ

เสียงสนทนาแผ่วเบาและเสียงซุบซิบอย่างลับๆ ลอยไปมาท่ามกลาง
สายลม แม้จะมีกำแพงและถนนขวางกั้น แต่เขาก็กลับได้ยินชัดเจนแจ่มแจ้ง

"นับแต่วันนี้ไปนางจะเป็นน้องสาวเจ้า เจ้าต้องปกป้องดูแลนาง
ด้วยชีวิต"

คำสั่งดังขึ้นด้านข้าง เขาเงยหน้าและเห็นบุรุษผู้นั้น

ชายหนุ่มถอดหน้ากากเงินครึ่งซีกที่มักสวมใส่เวลาพบผู้คนออกไปแล้ว
ใบหน้าได้หน้ากาดูดุตันเพราะบาดแผล แต่ดวงตายังเหมือนเดิม รอยยิ้ม
ก็ยิ่งเหมือนเดิม

"เข้าใจหรือไม่"

นายท่านสกุลเพ็งยิ้มมองเขาและเอ่ยถาม
เขาเบนสายตากลับไปมองทารกน้อยในผ้าไหมแพรเนื้อนุ่มโดย
ไม่กะพริบตา
ทารกน้อยจ้องมองเขาด้วยดวงตาดำขลับ มือเล็กนุ่มยังกำนิ้วก้อยของ
เขาไว้ไม่ยอมปล่อย
เพราะว่าเขาได้รับการอุปการะเลี้ยงดูจากครอบครัวนี้ เพราะนายท่าน
สกุลเพ็งให้ที่กินและที่อยู่กับเขา เพราะฐุหยินสกุลเพ็งเห็นเขาเป็นลูกในไส้
ดังนั้นเขาจึงพยักหน้าให้คำมั่นสัญญาชั่วชีวิตเป็นครั้งแรก
"เข้าใจขอรับ"

7

คำคืนขมุขมัววังเวง
เพิ่งผ่านยามสาม* ไป ริมแม่น้ำก็เกิดหมอกควันสีขาวอ่อนจางแล้ว
หมอกพร่ามัวค่อยๆ ลอยข้ามฝั่งคืบคลานขึ้นไปบนเรือแจวและ
เรือสำเภา ปกคลุมหลังคากระเบื้องและชายคาโค้งงอน ก่อนจะลอยละล่อง
เข้าสู่ตัวเมืองอย่างเงียบเชียบ

เพียงไม่นานหมอกขาวก็กลบเรือนับพันลำ ก้อนเมฆบดบังดวงจันทร์
ทั้งนอกและในเมืองหยางโจวล้วนถูกเมฆหมอกปกคลุมจนยึดมือออกไปมอง
ไม่เห็นนิ้ว ยืนเพียงเสียงน้ำกระเพื่อมเบาๆ

บนถนนใหญ่ นอกจากคนเฝ้ายามตอนกลางคืนที่เดินตรวจตรา
ตามหน้าที่แล้ว แม้กระทั่งแมวสักตัวยังไม่มีให้เห็น

ป๊อกๆ...แก๊ง...

* ยามสาม หมายถึงเวลา 23.00-01.00 น.

คนตีฆ้องสูงวัยกระชับเสื้อพลาจเคาะกรับไม้ไผ่และฆ้องโบนเล็กในมือ เป็นจังหวะสั้นยาว เขาเดินไปบนถนนปูหินอันขรุขระและพลาจร้องเตือนผู้คน ด้วยถ้อยคำที่ตะโกนอยู่ทุกคืน

"อากาศแห้ง...ของแห้ง...ระวังไฟ..."

แม้เขาจะไม่รู้สึกว่าอากาศหนาวชื้นแบบนี้จะมีสิ่งใดที่สามารถลุกติดไฟได้ แต่งานก็คืองาน ต่อให้คนทั้งเมืองนอนหลับอุตุกันไปหมดแล้ว สิ่งที่ต้องตะโกนยังคงต้องตะโกน สถานที่ที่ต้องตรวจตรายังคงต้องเดินไปสำรวจดู

ว่าคืนนี้หมอกกลางจัดเหลือเกิน หากมีไฟเพราะเส้นทางนี้เขาเดินมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน เกรงว่าคงได้หลงทางอยู่ท่ามกลางสายหมอกเป็นแน่

ชายชราผู้ตีฆ้องบอกเวลาถือโคมไฟและฆ้องโบนเล็กเดินอยู่กลางหมอกหนา เขาร้องบอกเวลาขณะเดินผ่านริมแม่น้ำอย่างระมัดระวัง ลัดเลาะไปตามตรอกซอย

อากาศแบบนี้ทำให้อดรู้สึกขุ่นลุกไม่ได้

แม้จะมีไฟคนชักลัวและทำอาชีพตีฆ้องบอกเวลามายี่สิบสามสิบปีแล้ว แต่ครั้งเผชิญกับหมอกหนาที่นานๆ ครั้งจะพบสักที ชายชราก็อดเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นไม่ได้เพื่อที่ตนจะได้ไม่ต้องคิดฟุ้งซ่าน

ขณะที่เขาคิดถึงน้ำชาร้อนกรุ่นและขนมเปี๊ยะที่ทิ้งไว้ในป้อมตรวจนั้น เสียงร้องโหยหวนตื่นตระหนกพลันดังมาจากตรอกด้านหน้าที่ห่างไปไม่ไกลนัก

เขาตกใจจนหัวใจแทบกระดอนออกมาจากลำคอ แต่ยังคงวิ่งฝ่าหมอกหนาไปข้างหน้าด้วยสัญชาตญาณของคนตีฆ้อง ทว่าทันทีที่เปลี่ยวตรงหัวมุมก็ถูกชนล้มหายหลังเท้าชี้ฟ้าท่ามกลางสายหมอก

ถนนยาวสิบลิ้ว* ทางประตูเมืองทิศตะวันออกยังถูกปกคลุมด้วยหมอกหนา บนทางถนนปูหินยังคงขื่นแฉะ หมอกและโลหิตดาวสีแดงอาบย้อมพื้นดินจนชุ่ม

ตลาดนัดที่ปิดประตูไปนานแล้วว่างเปล่าไร้ผู้คน บ้านเรือนที่ไกลที่สุดอยู่ห่างออกไปไกล ไม่มีใครได้ยินเสียงร้องตื่นตระหนกหรือเสียงร้องตะโกนแหบพร่าหลังจากนั้นของคนตีฆ้อง ภายใต้อำนาจมืดมืดมิด ไม่มีผู้ใดเปิดประตูเยี่ยมหน้าออกมา ต่อให้ได้ยินเสียงเกรงว่าคงนึกว่าตนฝันไป

ห่างไปไม่ไกล สายน้ำยังคงไหลเอื่อย

ผ้าใบบนเรือนับพันผืนโบกสะบัดไปมาช้าๆ

ทางประตูเมืองทิศตะวันตก คนตีฆ้องอีกคนเคาะกรับไม้ไผ่และตีฆ้องอย่างรับผิดชอบต่อหน้าที่

ป๊อกๆ...แกริ่ง...

"อากาศแห้ง สิ่งของแห้ง...ระวังไฟด้วย!"

ป๊อกๆ...แกริ่ง...

ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้า แสงอาทิตย์สาดส่องพาให้แม่น้ำกว้างใหญ่ทอประกายระยิบระยับ หมอกหนาเมื่อคืนและฝนที่ตกเมื่อเช้าผ่านพ้นไปแล้ว

ตามตรอกซอกซอยเต็มไปด้วยผู้คนเบียดเสียด ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยเสียงจ้อกแจ้กจอบแจจ พ้อคำวาจาจากทั่วทุกหนแห่งที่มีสำเนียงภาษาต่างกัน ยุ่งง่วนกับการเจรจากราคา บรรวทุกของขึ้นและขนของลง ป่าวร้องขายสินค้าทำให้เกิดเสียงตะโกนโหวกเหวกดังขึ้นทั่วบริเวณไม่ขาดสาย

* ลิ้ว (หลี่) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อี้น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

เรือบางลำชักผ้าใบขึ้นเตรียมออกจากท่า รถม้าบางคันบรรทุกสินค้า
เตรียมเข้าเมือง

ที่นี่คือเมืองแห่งการค้าที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้า อำเภอกว้างหลัง
ในเมืองหยางโจว

ทางทิศตะวันออกของเมืองแห่งนี้มีเรือบรรทุกขนาดใหญ่ที่สามารถออก
สู่ทะเลได้ ทางด้านเหนือมีแม่น้ำที่เชื่อมต่อกับแม่น้ำหวาย สามารถล่องไป
ยังเมืองลั่วหยางและฉางอัน ทิศตะวันตกมีแม่น้ำฉางเจียงเชื่อมต่อไปยังอี้โจว
ทิศใต้มีทางบกต่อไปถึงเหลียงกวาง ด้วยสภาพภูมิศาสตร์อันยอดเยี่ยมนี้
ทำให้สินค้าจากทั่วทุกสารทิศมารวมตัวกันและกระจายออกไป ณ ที่แห่งนี้

ทุกคนที่มาค้าขายที่หยางโจว ไม่ว่าจะเดินทางมาทางบกหรือทางน้ำ
ล้วนมองเห็นหออาคารที่โดดเด่นเป็นสง่าที่สุดในเมืองหยางโจว... หอหงส์

หอหงส์เป็นหออันดับหนึ่งในใต้หล้า

หอแห่งนั้นใช้ไม้หนานมู่ทำเสา ใช้อิฐก่อเป็นกำแพง ใช้กระเบื้อง
เคลือบมุงหลังคา ใช้ผ้าไหมแพรทำหน้าที่ต่าง ตัวห้อมีหกชั้น สร้างเป็นรูปทรง
แปดเหลี่ยม ตั้งตระหง่านอยู่ริมแม่น้ำฉางเจียง

แม้จะอยู่ห่างไกล แต่พ่อค้าวาณิชนับพันนับหมื่นที่เดินทางมาค้าขาย
ที่นี่ล้วนมองเห็นอาคารสูงสง่าที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำได้แต่ไกล อาคารแห่งนั้น
สูงกว่าสิ่งก่อสร้างทั้งหมดในเมือง และยังสูงตระหง่านกว่าวัดวาอารามด้วย
บางคนบอกว่าแม้แต่สิ่งก่อสร้างในวังหลวงของเมืองหลวงฉางอันยังไม่สูง
ขนาดนี้

ทั่วแผ่นดินราชวงศ์ถึงทุกคนต่างรู้ว่าหอหงส์ร่ำรวยมหาศาล หอหงส์
ไม่มีอะไร มีแต่เงินที่เยอะที่สุด

คนสมัยนั้นกล่าวกันว่าหยางโจวเป็นเมืองที่ทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ ประชากรหนาแน่น พ่อค้าวานิชผู้ร่ำรวยในแผ่นดินถึงล้านเป็นชาวหยางโจว และในบรรดาพ่อค้าคหบดีผู้มั่งคั่งในเมืองหยางโจว นั้น กิจการค้าที่หาเงินเก่งที่สุดคือกิจการค้าของทองหงส์

เจ้าของทองหงส์แซ่เฟิง นายท่านสกุลเฟิงสวมหน้ากากครึ่งซีกสีเงิน บนใบหน้ามานานปี โดยให้เหตุผลว่าใบหน้าตนมีบาดแผลพิการ ทว่าไม่มีผู้ใดเคยเห็นใบหน้าที่แท้จริงของเขา

กล่าวกันว่าเขาไม่เพียงมีพรสวรรค์เยี่ยมพานหลิ* แต่ยังมีวิชายุทธ์เลิศล้ำ เล่ากันว่าความจริงแล้วเขาเป็นเชื้อพระวงศ์ สามารถเข้าออกวังหลวงได้อย่างอิสระ ดังนั้นทองหงส์จึงสามารถสร้างสูงตระหง่านได้ ทั้งยังทำการค้าได้ใหญ่โต ยังมีคนเล่าลืออีกว่าเขาเคยเป็นนักโทษอุกฉกรรจ์ เป็นจอมโจรอำมหิตทางดินแดนตอนเหนือที่ทำเรื่องชั่วช้าผิดกฎหมายมานับไม่ถ้วน เงินทองของเขาแปดถึงเก้าส่วนล้วนฉกชิงมา...

ตำนานเกี่ยวกับนายท่านสกุลเฟิงนี้ ถ้ามผู้คนบนท้องถนนดูอาจได้คำตอบมากมายหลากหลาย

แต่ตำนานเหล่านี้กว่าครึ่งล้วนเป็นข่าวลือที่ยังไม่ได้ผ่านการพิสูจน์สิ่งเดียวที่ถูกต้องแน่ชัดคือทองหงส์เป็นพ่อค้ารายใหญ่อันดับต้นของทางใต้ อีกทั้งยังมีอนาคตอันสดใส เพราะทองหงส์ไม่ได้มีเพียงนายท่านสกุลเฟิงผู้มากความสามารถ แต่เฟิงจื่อจิ้งบุตรชายยังเก่งกาจไม่ธรรมดาด้วย

เฟิงจื่อจิ้งเฉลียวฉลาดมาแต่เด็ก เขาเรียนรู้วิธีทำการค้าและฝึกวิชายุทธ์จากนายท่านสกุลเฟิงตั้งแต่เยาว์วัย อายุไม่มากก็เดินทางขึ้นเหนือล่องใต้

* พานหลิ ขุนนางในยุคชุนชิวของจีน เดิมเป็นชาวรัฐฉู่ ต่อมาเข้ารับราชการและมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้รัฐเยว่รบบชนะรัฐฉู่ หลังก่อการกบฏได้หันมาทำการค้าจนร่ำรวยมาก และได้รับการยกย่องให้เป็นเทพเจ้าแห่งการค้า

ไปทั่วแล้ว เขาสืบทอดกิจการค้าของทองหงส์กว่าครึ่ง ขยันขันแข็งและมีวินัย ในตัวเอง ทั้งยังเปี่ยมด้วยความกล้าหาญ ผู้คนที่เคยใกล้ชิดเขาล้วนกล่าวว่า เขามีหัวทองคำ กิจการค้ำน้อยใหญ่ทั้งหลายในใต้หล้าเขาล้วนแตกฉาน เป็นอย่างดี

ตำนานเรื่องเล่าเกี่ยวกับคุณชายสกุลเพ็งมีมากพอๆ กับนายท่าน สกุลเพ็ง หลายปีมานี้รังแต่จะเพิ่มมากขึ้นกว่าเก่า

เขามีรูปร่างสูงใหญ่บึกบึน หัวหาญเปี่ยมด้วยไหวพริบ เขาเพียงลำพัง เคยขี่อาชาขับไล่กลุ่มโจรสลัดนับร้อยที่หมายจะปล้นสินค้าจนแตกกระเจิงไป หลายปีก่อนในช่วงแห่งแล้งขาดแคลนอาหาร เขาเกลี้ยกล่อมให้พ่อค้าจาก แดนเหนือได้เปิดคลังนำข้าวสารออกมาบริจาคช่วยเหลือราษฎร นอกจากนี้ เขายังเคยเดินทางไปเมืองหลวงเข้าเฝ้าจักรพรรดิรัชกาลปัจจุบันเพื่อขอให้ ทรงแก้ปัญหาอุทกภัย เขาเคยขึ้นเขาล่าพยัคฆ์ เคยลงทะเลสังหารมังกรน้ำ...

"นายท่านท่านนี้ ท่านเพ็งจะเข้าเมืองมาวันนี้ใช่หรือไม่ ไม่บอกท่านคง ไม่รู้ว่าคุณชายสกุลเพ็งของเราขาดแค่ยังบินไม่ได้เท่านั้นเอง อันที่จริงข้าจะ กระซิบบอกให้ว่าหลายคืนก่อนมีคนเห็นเขาลอยอยู่กลางอากาศจริงๆ อะไรนะ จะเห็นได้ยังไงนะหรือ ดึกดื่นเที่ยงคืนใครบ้างที่ไม่นอน โชะ ๆ ๆ ๆ กลางดึกใครบ้างที่ไม่นอนหรือ ก็สาว ๆ ที่หอโคมเขี้ยวยังงงเล่า แฮ้อ นายท่านไม่รู้เสียแล้วว่าคุณชายสกุลเพ็งไม่เพียงภายนอกหัวหาญ มือเท้า คล่องแคล่ว แต่กำลังของร่างกายและบันเวยังทำให้ผู้คนต้องยกนิ้วมือให้ เหล่าคุณชายพากันอิจฉาทาร้อน สตรีพากันหน้าแดง..."

เวลาเที่ยงวัน ตลาดมีผู้สัญจรไปมาขวักไขว่

กลางท้องถนนอันพลุกพล่าน เด็กหนุ่มในชุดสีกรมท่าคนหนึ่งยืนอยู่

บนหลังไม้ที่วางอยู่บนบันไดหน้าร้านขายส่งข้าวสารพลงงซึ่งไม่มีมือพุดกับ
กลุ่มพ่อค้าวานิชน้ำลายแตกพอง

ครั้นคำพุดออกจากปากเด็กหนุ่ม เหล่าพ่อค้าและนักเดินทางที่ลือมวง
เข้ามาพลันหัวเราะ หนึ่งในนั้นเอ่ยถามว่า "เก่งกาจถึงเพียงนั้นจริงนะวี
ไฉนน้องชาย เจ้ากล่าวเงินจริงไปหรือเปล่า"

"เงินจริง? เฮอะ นายท่านท่านนี้ หากท่านไม่เชื่อลองถามใครสักคน
ในเมืองดูก็ได้ รับรองว่าทุกคนต้องบอกท่านว่าคุณชายสกุลเพ็งไม่เพียง
รักษาสัจจะเวลาทำการค้า แต่ยังมีพละกำลังล้นเหลือ มีความจำแม่นยำ
ถูกฝึกฝนมาดีและทรหดอดทน ฮ่า ๆ ๆ ๆ..."

สีหน้าท่าทางของเด็กหนุ่มเปี่ยมด้วยชีวิตชีวา ถ้อยคำที่ออกจากปาก
ล้วนเป็นการสรรเสริญเยินยอคุณชายสกุลเพ็ง แต่เนื่องจากมากเกินไปจึง
ทำให้ผู้คนอดหัวเราะขันไม่ได้ เสียงหัวเราะมารวมตัวกันมากขึ้นทุกที

"กล่าวเช่นนั้นแสดงว่าคุณชายสกุลเพ็งร้ายกาจโดยแท้" พ่อค้าคนหนึ่ง
กอดอกพลงงพุดส่งเสริมเหมือนกำลังขมดูละครสนุก

"ใช่แล้ว ๆ ถูกต้องเลย ดั่งนั้นหากพวกท่านต้องการทำการค้า มาหา
คุณชายสกุลเพ็งของเราย่อมถูกต้องแล้ว" เด็กหนุ่มตบอกรับรอง "เรื่องอื่น
หอนหงส์ของเราไม่กล้าคุยโว แต่ชื่อเสียงของคุณชายเราไม่กล้านำมาล้อเล่น
แน่ ท่านว่าใช่หรือไม่หลงงูเงิน" พุดพลงงหันกลับไปถามหลงงูของตน

จับปลันทุกคนต่างหันไปมองผู้สูงวัยในร้านขายส่งข้าวสาร

หลงงูของร้านที่ถูกพาดพิงทำสีหน้ากระอักกระอ่วน ครานี้ไม่รู้จะ
ผงกหัวหรือส่ายหัวดี *ควรจะไปปฏิเสธหรือว่ายอมรับดีละ*

ครั้นเห็นทุกสายตาจ้องมาที่ตนอย่างรอคอยคำตอบ เขาจึงกระแอม

เบาๆ และกวาดตามองบรรดาพ่อค้าวานิชก่อนจะเอ่ยน้ำเสียงมันคงสุขุมว่า "อะแฮ่ม คุณชายรักษาสัจจะเป็นอย่างยิ่ง...แค่ก ๆ ๆ..."

ยังพูดไม่ทันจบก็แทบจะสลักคำพูดตัวเองอยู่แล้ว ด้วยเพราะมองเห็นเงาร่างสูงใหญ่มาปรากฏที่หน้าร้านท่ามกลางฝูงชนตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ และกำลังมองจากส่นุกหน้าร้านขายส่งข้าวสารด้วยใบหน้านิ่งเฉย

"เออ? หลงจู้ ท่านเป็นอะไรหรือไม่ คงมีไข่ว่าสลักน้ำลายตัวเองหรือหอกนะ" เห็นอีกฝ่ายสลักจนหน้าแดงลำคอบวมเป่ง เด็กหนุ่มจึงกระโดดลงจากลังไม้และวิ่งเข้าไปรินน้ำชาให้หลงจู้ ปากเอ่ยด้วยความเป็นห่วงเป็นใยว่า "มา ๆ ๆ ๆ รีบดื่มน้ำชาเร็วเข้า อย่าให้สลักล่ะ"

หลงจู้สูงวัยหน้าแดงก่ำ ดวงตาฉายความตระหนกกลนลาน "ไม่ ไม่..."

"ไฉ่หย่าหลงจู้เงิน ท่านไม่ต้องเกรงใจหรือก รีบดื่มน้ำชาให้ชุ่มคอก่อนหาไม่ผู้คนจะคิดว่าข้าขี่ไม้ หรือไม่จำเป็นว่าเป็นคนพูดเอง ท่านแค่พยักหน้าก็พอ"

เด็กหนุ่มยิ้มแยมเต็มหน้าและยึดถ้วยชาใส่มือหลงจู้แกมบังคับ ไม่ลืมหันไปตะโกนกับฝูงชนว่า "เจ้าแก่ทุกท่าน วันนี้หลงจู้เงินเจ็บคอ ต้องขอให้ทุกท่านเห็นใจด้วย เอาอย่างนี้แล้วกัน โบราณกล่าวว่าสังฆสมวาสนาสิบปีจึงได้ลงเรือลำเดียวกัน ได้พบกันนับว่ามีวาสนายิ่ง วันนี้พวกท่านมีวาสนามาถึงที่นี้ย่อมต้องฟังข้าพูดให้จบ สินค้าในร้านขายส่งข้าวสารของหอหงส์ล้วนผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้วยตัวเองจากคุณชายสกุลเพิงผู้กล้าหาญ และรักษาสัจจะของเรา รับรองว่าไม่มีการหลอกลวงอย่างแน่นอน..."

หลงจู้สูงวัยฟังกลางประเดี่ยวน้ำแดงประเดี่ยวน้ำชาชืด เขายื่นมือไปคว้าตัวเด็กหนุ่มอย่างลนลานพลางเอ่ยเสียงค่อย "นะ...นายน้อย..."

"นี่ ท่านวางใจเถอะ ไม่เป็นไรหรอก!" เด็กหนุ่มตบไหล่เขาพลางยิ้มให้ฝูงชนและเอ่ยเสียงดังฟังชัด "พวกเราทุกคนในหอหงส์ ไม่ว่าจะนายหรือป่าว คนแก่หรือเด็กเล็กล้วนกินข้าวชั้นดีเหล่านี้ นี่เป็นข้าวใหม่ที่เพิ่งได้มาปีนี้เลยนะ! อาซิง! เสียวจาง! รีบยกข้าวที่เพิ่งหุงเสร็จใหม่ ๆ ออกมาเร็วเข้า!"

เด็กหนุ่มตบมือตะโกนสั่งเด็กรับใช้ในร้าน

พอเขาเอ่ยปากก็เห็นสองคนจนถึงไม้ไผ่ใหญ่ที่บรรจุก้าวสวยร้อนกรุ่นเดินออกมาจากข้างใน

"เชิญเลย นายท่านทั้งหลายรีบลองชิมดู ข้าวใหม่เหล่านี้ล้วนเป็นผลผลิตจากสองฝั่งแม่น้ำฉางเจียงและแม่น้ำหวายในปีนี้ คุณภาพได้รับยกย่องว่าเป็นที่หนึ่ง! เจ้าแก่ทุกท่านลองเข้ามาชิมดู!" เด็กหนุ่มพูดพลางคว้าทัพพีตักข้าวใส่ชามเล็กอย่างว่องไว ทั้งยังใส่บ๊วยดองลงไปเม็ดหนึ่งด้วย ก่อนจะแจกให้เจ้าแก่ใหญ่ด้านหน้าพลางยิ้มว่า "เชิญ ๆ ๆ แม้มีอาจารย์รองได้ว่ากินแล้วจะโคตรู้ลุ่มเหมือนคุณชายสกุลเฟิงของเรา แต่ไม่ว่าอย่างไรคงไม่แหย่ไปกว่าคุณชายสกุลเฟิงซักเท่าไรหรอก..."

ขณะที่เขาง่วนกับการพูดจาและเทอะนั้น เगर่างสูงใหญ่ค่อย ๆ เบียดฝ่าฝูงชนเดินมาที่ประตู

หลงจิวผู้สูงวัยเห็นแล้วหัวใจเต้นรัว รีบยื่นมือไปกระตุกแขนเสื้อของเด็กหนุ่มน้อยและพูดว่า "นายน้อยขอรับ ท่านอย่า...อย่าพูดอีกเลย..."

"เอ้ ลุงจิน ท่านไม่ต้องตื่นเต้นไป ถึงอย่างไรก็มีข้าวอยู่" เด็กหนุ่มเต็มข้าวอย่างคล่องแคล่ว "เชิญเลย ๆ นายท่านทั้งหลายรีบลองชิมดู ถ้าอร่อยต้องมือไม้ว่องไวหน่อย เมื่อวานทางการประกาศว่าข้าวชั้นดีหนึ่งไต่* ราคา

* ไต่ เป็นหน่วยชั่งของจีนในอดีต นิยมใช้กับธัญพืช โดย 1 ไต่เทียบน้ำหนักได้ประมาณ 6 กิโลกรัม

ห้าสิบบองอีแปะ* แต่ด้วยมีวาสนาเราจึงได้มาพบกัน ลูกค้าห้าสิบบองแรก
ที่ตกลงซื้อขายในวันนี้ ข้าคิดราคาหนึ่งโต้วห้าสิบบองอีแปะถ้วนก็พอ!"

"ไม่...มิใช่เช่นนั้น..." หลงจู้เงินมีเหงื่อเม็ดเป้งผุดออกมา กำลังจะพูด
เด็กหนุ่มกลับยื่นมือมายัดขามข้าวให้เขาและสั่งเสียงค่อย "ลุงเงิน รีบส่งให้
เจ้าแกที่อยู่ทางโน้นที!"

หลงจู้ผู้สูงวัยรับขามข้าวมาและรีบส่งให้คนที่อยู่ด้านหลัง ครั้นแล้วจึง
ตระหนักว่าไม่ถูกต้อง เขาต้องเตือนอีกฝ่ายก่อน ทว่าพอหันกลับไปขามข้าว
ก็ถูกส่งมาอีก เขาร้อนใจจนเหงื่อผุดพรายเต็มหน้า แต่ทุกคนรออยู่และกำลัง
ร้องเรียกเขา...

"ทางนี้ๆ ข้าขอด้วยหนึ่ง!"

"พวกเรา ก็ขอด้วย ขอพวกเราชิมบ้าง!"

เสียงร้องตะโกนดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้เขาได้แต่ส่งขามข้าวมือ
เป็นระวิง

"ไอ้น้องชาย ที่เจ้าพูดเมื่อครู่เป็นเรื่องจริงหรือ" นายท่านผู้ไว้หนวดเครา
เต็มหน้าตะโกนถาม

"แน่นอนอยู่แล้ว!" เด็กหนุ่มยื่นทัพพีให้หลงจู้ที่อ้าปากทำท่าจะพูดอะไร
เพื่อให้เขารีบเติมข้าว ก่อนจะป็นขึ้นไปบนหลังไม้บนชั้นบันไดอีกครึ่งอย่าง
คล่องแคล่วเหมือนลูกลิง เขาชูมือขึ้นปรบดังๆ พลังร้องตะโกน "นายท่าน
ทั้งหลายโปรดเข้าแถวด้วย ครบจำนวนคนแล้วถือเป็นอันสิ้นสุด!"

หลงจู้ร้อนใจกระวนกระวาย แต่มือกลับมีอาจหยุดเติมข้าว

"ไอ้น้องชาย ร้านเจ้ามีแต่ข้าวสารหรือ ข้าวสาลีหนึ่งโต้วลดราคา

* อีแปะ คือหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าเล็กที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

สองอีแปะได้หรือไม่"

"อะไรนะ หนึ่งโตवलตราคาสองอีแปะรี" เด็กหนุ่มล่ำบึกใจชั่วครู่ก่อนจะกัดฟันตอบไปว่า "ได้! ในเมื่อนายท่านกล้าขอ พวกเราก็กกล้าให้!"

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งยกมือขึ้นร้องตะโกน "ไ้้องชายคนนี้ร้ายกาจกล้าหาญดี! ร้านดำฉิของเราตกลงซื้อ! เอาข้าวใหม่มาห้าหู่* ข้าวสาลีมาสองหู่!"

"พวกเราซื้อด้วย ขอข้าวใหม่สามหู่! พุทธาแห่งสามโต่ว! จากร้านชินเชิงในเซวียนโจว!"

"ไ้หู่! ร้านตงหลังจากล้วยหางของเราถือเอาด้วย ข้าวใหม่กับข้าวฟ่างอย่างละสิบหู่! อุ่นแห่งมีราคาพิเศษหรือเปล่า"

"ราคาพิเศษ? ได้สิ! เจริญนายท่านทั้งหลายเข้าไปคุดรายละเอียดด้านในเลย!" เด็กหนุ่มยิ้มเต็มใบหน้าปลางหันหลังและตะโกนกับคนในร้านว่า "พี่น้องทั้งหลาย หยิบสมุดบัญชี รินน้ำชา เปิดร้านขายของ! อย่าปล่อยให้พวกนายท่านต้องรอ!"

ชั่วครู่เดียวพ่อค้าวานิชที่ยืนอออยู่หน้าประตูฟังข่าวลือก็รุกกันเข้ามาในประตูร้านขายส่งข้าวสารของหอหงส์ที่เปิดกว้างอยู่ พ่อค้าหน้าเดิมที่คุ้นเคยกันดีอยู่แล้วย่อมรู้ว่าสินค้าของหอหงส์มีคุณภาพดี ส่วนพ่อค้าหน้าใหม่จากแดนไกลย่อมเคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง ด้วยชื่อเสียงของหอหงส์อย่างไรเสียสินค้าย่อมต้องมีคุณภาพในระดับหนึ่ง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าได้ชิมข้าวสวยร้อนกรุ่นหอมฉุยนั้นไปแล้ว ข้าวสวยนั้นทั้งหอมและหวาน เป็นข้าวชั้นยอดของชั้นยอดเลยเชียวละ!

ตั้งนั้นทุกคนจึงแย่งกันเบียดเข้าไปในประตู ด้วยเกรงว่าหากชักเข้าไป

* หู่ เป็นภาษาโบราณที่มีปากแคบ ก้นกว้าง เดิมมีปริมาตร 10 โต่ว (100 ลิตร) จึงใช้เป็นมาตรฐาน แต่ต่อมาลดปริมาตรเหลือ 5 โต่ว (50 ลิตร)

จะพลาดโอกาสไม่ได้ราคาพิเศษ การเบียดเสียดของผู้ชนทำให้เด็กหนุ่มที่ร้องตะโกนขายของอยู่บนลังไม้เสียหลักทันใด

"อ้อ! ระวัง! อย่าเบียด อย่าเบียดสิ..."

เขาร้องบอก แต่กลับมีอาจัยบยั้งคลื่นผู้ชนที่โถมเข้าใส่ ไม่รู้ว่าใครชนเขาตอนเข้าประตูและใครไม่ระวังเตะถูกลังไม้ ทำให้ลังไม้ที่ก่อนหน้านี้ยังอยู่ได้เท่าเขาดี ๆ เริ่มเอียงกระทะเร่ก่อนจะตกลงไปบนชั้นบันไดด้านหน้า

"ว้ากกก!"

เด็กหนุ่มชูสองมือขึ้นด้วยท่าทางน่าขัน เขากำลังจะร่วงลงมาจากลังไม้หลงจู่เงินเห็นแล้วถึงกับหน้าซีดเผือด พยายามเบียดฝ่าผู้ชนเข้าไปช่วย แต่เนื่องจากคนเยอะและเขาถูกเบียดห่างออกมาแล้ว ทำให้ได้แต่ร้องตะโกน

"ระวัง..."

เสียงร้องของเขาดึงดูดความสนใจของผู้คนที่อยู่ด้านหน้า แต่ไม่เห็นจะมีใครยื่นมือเข้ามาช่วย ทุกคนรีบหลบไปด้านข้างด้วยกลัวว่าจะถูกล้มทับ

ขณะที่เด็กหนุ่มเหลือเท้าเพียงข้างเดียวตะอยู่บนลังไม้และร้องตะเบ็งสุดเสียงนั้น คนผู้หนึ่งพลันเห็นตัวขึ้นจากกลุ่มคนในชั่วเสี้ยวเสี้ยวแดงฝ่าแปดมือใหญ่คว้าเสื้อของเด็กหนุ่มเหมือนพญาอินทรีตะครุบลูกไก่และตีลังกากลางอากาศ พาเขากระโดดข้ามศีรษะของกลุ่มคนมายืนอย่างมั่นคงบนถนนด้านข้าง

ทุกคนยังตกใจไม่หาย หลงจู่ น้ำตาแทบกระเด็นออกมา เห็นเด็กหนุ่มเอาแต่ลูบหน้าอกและร้องว่า "ไอ้หย่า มารดาของข้า! ตกใจแทบตาย!"

"ที่แท้รู้จักกลัวด้วยหรือ ข้ายังคิดว่าใครให้เจ้ากินดีหมิวใจเสียเข้าไปเสียอีก"

คำพูดประชดประชันที่เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบดังขึ้นข้างหลัง เด็กหนุ่มในชุดสีกรมท่าตัวแข็งไปเล็กน้อย เขาตกใจจนคอหด ไม่ต้องหันกลับไปก็รู้ว่าผู้มีพระคุณด้านหลังกำลังเคียดจัดขนาดไหน

"ขอบคุณนายท่านที่ช่วยชีวิต!" เด็กหนุ่มตะโกนแหกปากโดยไม่ต้องคิดพลางร้องดังกว่าเดิม สองมือยกโบกสูงๆ เรียกความสนใจจากผู้คน "ถ้าแก่และนายท่านทั้งหลาย นี่คือคุณชายเจ้าของหอหงส์...เฟิงจิ้งจอก!"

เด็กหนุ่มพูดพลางไม่ลืมถอยไปด้านข้างหนึ่งก้าวเพื่อมิให้ตัวเองบดบังสายตาของทุกคน

คำพูดนี้ทำให้กลุ่มคนหันขวับมามองทันใด เพราะอยากเห็นหน้าค่าตาคุณชายสกุลเฟิงในตำนานว่ามีสามเศียรหกกร สี่มือแปดเท้าจริงดังว่าหรือไม่

"ขอเสียงปรบมือจากทุกท่านด้วย! วิชาตัวเบาช่างล้ำเลิศ! เยี่ยมยอด! วิชาตัวเบานี้มีหัตศจรวยจริง ๆ!"

เด็กหนุ่มหัวเราะเสียงดังพลางเอ่ยชมเชยและชูมือขึ้นปรบนำดังๆ ผู้คนบนท้องถนนปรบมือตาม เสียงเอ่ยชื่นชมดังขึ้นทั่วทุกสารทิศ คนที่มองเห็นปรบมือเสียงดัง คนที่มองไม่เห็นพากันสรรเสริญเยินยอกใหญ่ด้วยเกรงว่าผู้อื่นจะหาว่าตนตาไม่ลืจิงมองไม่เห็น

เรื่องครั้งนี้เอาจกลับไปเล่าให้ที่บ้านฟังได้อีกหลายปีทีเดียว

ชั่วขณะหนึ่งที่เสียงปรบมือและเสียงร้องบอกว่าดีดังกึกก้องเหมือนคลื่นลูกใหญ่

คุณชายสกุลเฟิงมีรูปร่างสูงใหญ่ เขาสวมชุดทะมัดทะแมงสีดำ ที่ข้อมือพันสายรัดข้อมือ ทำสวมใส่รองเท้าหุ้มส้นแบบสูง เส้นผมดำล้นถูกมัดรวบ

ไว้ข้างหลังอย่างเรียบร้อย ใบหน้าเขาค้ำเข้ม แต่ดวงตากลับทอประกายระยิบ
เห็นสถานการณ์ตรงหน้าแล้วเขาไม่ได้ร้อนรนแต่อย่างใด เพียงแต่ยิ้ม
บาง ๆ ให้ผู้คนและผายฝ่ามือใหญ่ราวใบพัดไปยังประตูร้านขณะเอ่ย "ทำให้
ทุกท่านตกใจต้องขอภัยด้วย ในร้านมีน้ำร้อนน้ำชา ขอเชิญทุกท่านเข้าไป
ชมด้านในและกินขนมดับความตื่นตกใจก่อน..."

เห็นคุณชายกำลังยุ่ง เด็กหนุ่มจึงฉวยโอกาสนี้แต่มียิ้มบนใบหน้า
และเตรียมแผ่น โทนเลยจะคิดว่าพอหันหลังวิ่งไปด้านข้างได้สองก้าว คอเสื้อ
ด้านหลังปลิ้นแน่นขึ้นก่อนที่เขาจะหายไปข้างหลัง โชคดีที่คนผู้นั้นรีบ
พลิกมือประคองแผ่นหลังเขาไว้ก่อน ทำให้เขาไม่ต้องล้มลงพื้นเท้าชี้ฟ้า ทว่า
ยังไม่ทันได้ดีใจ เขาก็ถูกหัวตัวขึ้นมาและจับหมุนตัวเผชิญหน้ากับคนที่มืออาจ
หลบเลี้ยง

บุรุษตรงหน้าเลิกคิ้วหนาแสรั้งยิ้มมองมาด้วยสายตาเย็นชา

"จะไปไหน"

เด็กหนุ่มที่ถูกเขาค้ำว่าตัวไว้เหมือนแมวตัวหนึ่งฝืนฉีกยิ้มและเบิกดวงตา
กลมโตดำขลับ เอ่ยอย่างใจแจ้งหน้าไม่แดงลมหายใจไม่หอบว่า

"ไปฉี่"

บุรุษรูปร่างสูงใหญ่หัวแมวน้อย...มิใช่สิ เป็นตัวยุ่งยาก เขาหัวตัว
ยุ่งยากเดินฝ่าฝูงชนไปยังลานโล่งสำหรับเอาสินค้าลงที่ประตูหลังซึ่งเปิดกว้าง
พื้นที่ที่เป็นคนบังคับม้าและขนสินค้าเห็นตัวยุ่งยากในมือเขาแล้วต่าง
พากันยิ้ม หลายคนทีกล้าหน้าและทำงานที่นี้มานานถึงกับยกมือขึ้นโบก
ทักทาย

"อ้าว เสี่ยวอินจื่อ อรุณสวัสดิ์!"

"อรุณสวัสดิ์ลุงบั้ง! เหนื่อยหน่อยนะ!" ตัวยุ่งยากที่ถูกเขาหัวโปกมือให้ทุกคนด้วยท่าที่เบิกบานอย่างไม่รู้จักที่ตาย "ลุงเหอ เอวของท่านดีขึ้นบ้างหรือยัง"

"วางใจ...วางใจ ข้าดีขึ้นมากแล้ว!"

"ฮ่า ข้าบอกแล้วว่าเสียงร้องตะโกนข้างหน้าคือเสี่ยวอินจื่อ เป็นเช่นนั้นจริงๆ ด้วย! ฮ่าๆๆๆ..."

"ใช่แล้ว ย่อมต้องเป็นข้าแน่นอน!" ตัวยุ่งยากกะพริบดวงตากลมโตดำขลับพลางยิ้ม พูดอย่างปราศจากความละอายใจ "หาไม่แล้วจะเรียกผู้คนมาชุมนุมมากมายขนาดนั้นได้อย่างไร ข้านะมีเสน่ห์เต็มเปี่ยมเชียวนะ!"

"คุณชายมีเสน่ห์มากกว่ากระมัง! ถ้าเสี่ยวอินจื่อไม่พูด ข้ายังไม่รู้ว่าคุณชายของเราไปหอโคมเขี้ยวอยู่บ่อยๆ คุณชายเห็นพวกเราเป็นคนอื่นไปได้ หากท่านชอบไปหอโคมเขี้ยว วันหลังอย่าลืมพาข้าลู่หวังไปด้วยคนละฮ่าๆๆๆ..."

"ลู่หวังล้อข้าเล่นแล้ว" เขาฉีกยิ้มแฉ่งที่อพลางหัวตัวยุ่งยากที่พูดจาไหลลื่นไปเรื่อยก้าวยาวๆ ตรงไปข้างหน้า

"ฮ่าๆ ข้าเหนื่อย...ข้าเหนื่อยคุณชาย ข้าจะลี้ลมอยู่แล้ว!" ตัวยุ่งยากร้องโวยวายขณะสะดุด

เขาไม่พูดพรา้ทำเพลง แต่แบกตัวยุ่งยากที่เขาแต่พูดไม่หยุดขึ้นบนบ่าทันที

"ว้าก...!" ตัวยุ่งยากร้องเสียงหลงและดิ้นสุดแรง "ท่านทำอะไรของท่าน?!"

ท่านดูดีน่าประทับใจแน่"

เฟิงจื่อจิ้งมองคุณหนูผู้ซุกซนตรงหน้าแล้ว คำต่อว่าที่มาถึงปากกลับ
พูดไม่ออก

นัยน์ตาสีดำพลันเข้มขึ้น เขายืดตัวและเงยหน้าถอยไปหนึ่งก้าว
สงบอารมณ์ขุ่นเคืองและเอ่ยเสียงราบเรียบ

"ข้าไม่ต้องการการรับรองเช่นนี้"

การถอยไปข้างหลังของเขาทำให้มีोन้อยระงักค้างอยู่กลางอากาศ
ทว่าสีหน้านางไม่เปลี่ยนไป ยังคงแต่มรอยยิ้มและเปลี่ยนเป็นใช้มือเล็ก
ตบ่าหนาของเขาเยี่ยงลูกผู้ชายแทน จากนั้นโคลงศีรษะเอ่ยว่า "เฮ้อ คุณชาย
ท่านอย่าอวดเก่งอีกเลย หากไม่ต้องการปานนี้ท่านคงแต่งภรรยาที่มีลูกไปแล้ว
จริงหรือไม่ บอกว่าท่านไปหอคอมเขี้ยวยอมตีกว่าให้ผู้อื่นเข้าใจผิดคิดว่าท่าน
เป็นพวกไม้ป่าเดียวกัน อย่างน้อยถึงตอนนี้ทุกคนก็มั่นใจว่าท่านไม่..."

พูดถึงตรงนี้นางก็ระงักปุบปับ ก่อนจะเข้าไปใกล้ๆ และกระซิบถาม
อย่างซุกซน "ท่านคงไม่ได้รักขอบบรูษด้วยกันหรอกกระมัง"

เฟิงจื่อจิ้งจ้องนางโดยไม่เอ่ยวาจา เส้นเลือดเขียวบนหน้าผากที่เดิมที
หายไปแล้วค่อยๆ ฟูตื้นขึ้นอีกครั้ง

"เอ่อ แหะๆๆๆ...หึๆๆๆ...ฮึๆๆๆ..."

เห็นเขาตีหน้าดมิ่งทั้งนางจึงหัวเราะที่อ้อๆ อีกที หัวเราะอีกหนึ่งที และ
อีกหนึ่งที จากนั้นก็ดึงมือกลับมาลูบท้องตัวเองและเปลี่ยนเรื่องพูดกะทันหัน
"อา ข้าหิวแล้ว ท้องร้องจ๊อกๆ เลย คุณชายเฟิงล่องเรือขนสินค้ากลับมา
น่าจะหิวแล้วเช่นกัน ข้าจะไปเตรียมของกินมาให้..."

ยังพูดไม่ทันจบก็หันหลังเผ่นแนบทันที

คราวนี้เฟิงจื่อจิ้งไม่ได้ขัดขวางนาง เพราะเขากลัวเหลือเกินว่าตัวเองจะอดใจไม่ไหวหาเชือกมามัดตัวนางและหาผ้ามาอุดปาก จากนั้นนำไปแขวนไว้ใต้อาคารเก็บของแห่งสามวันสามคืน

มองเงาร่างของหญิงสาวที่หัวเราะรำพลางพูดหยอกล้อกับผู้คนแล้ว เขาสงสัยเหลือเกินว่าจะมีวันที่นางแต่งออกเรือนไปได้หรือไม่

ในฐานะคุณหนูใหญ่สกุลเฟิงแห่งหอหงส์ นางอายุยังไม่ถึงเกณฑ์ก็มีคนมาทาบถามแล้ว ต่อจากนั้นผู้ที่มาสู่ขอยิ่งมากมายล้นหลาม แต่ทุกคนล้วนไม่ประสบความสำเร็จ

เหตุผลข้อแรกเพราะนายท่านสกุลเฟิงมีเงื่อนไขในการเลือกลูกเขยอย่างเข้มงวด

เหตุผลข้อที่สองเพราะกิริยามารยาทของคุณหนูใหญ่คนนี้ไม่มีความเป็นกุลสตรีแม้แต่ชนิดเดียว

สมัยก่อนตอนที่เขายังมีเวลาดูแลนาง นางยังพอย่ำเกรงเขาอยู่บ้าง แต่พอเขาออกจากบ้าน กว่าจื่อจิ้งจะรู้ตัวทุกสิ่งก็เปลี่ยนไปแล้ว เนื่องจากนายท่านมีโรคเก่าอยู่ สุขยินไม่มีเวลาดูแลบุตรสาวเพียงคนเดียวอย่างนาง ในใจจึงมีความละอายอยู่และตามใจนางโดยไม่รู้ตัวจนนางไม่กลัวฟ้าไม่เกรงดิน

คู่สามีภรรยาไม่นับเพียงอนุญาตให้นางแต่งเป็นบุรุษตะลอนไปทั่ว ยังสร้างฐานะจอมปลอมของเสี่ยวอิ่นจื่อขึ้นมาและบอกว่าเสี่ยวอิ่นจื่อเป็นญาติห่างๆ ของสกุลเฟิง เนื่องจากพ่อแม่สิ้นบุญไปแล้วจึงมาขออาศัยอยู่ที่นี้ ทั้งยังให้ทุกคนปฏิบัติต่อเสี่ยวอิ่นจื่อเยี่ยงคุณชายน้อย

นางชอบเล่นสนุกตั้งแต่เด็ก สมัยเป็นทารกก็มักก่อเรื่องรบกวนาย พอได้ออกจากบ้านในคราวเด็กผู้ชายจึงไม่ต่างจากม้าพยศที่ถูกลงปลงบั้งเขียน

เอาแต่ก่อเรื่องทั้งวี่ทั้งวัน

เรื่องแบบนี้ยอมปิดบังไว้นานไม่ได้

ในเมืองหยางโจว ขอเพียงเป็นผู้ที่ฉลาดสักหน่อยยอมตระหนักถึงพฤติกรรมเกินงามของคุณหนูสกุลเฟิง แต่นางเป็นถึงคุณหนูใหญ่ของหอหงส์ คนส่วนใหญ่จึงหันกลับข้างลิ้มตาข้างกับเรื่องนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเชื้อพระวงศ์ และชนชั้นสูงสมัยนี้มีสตรีที่แต่งเป็นบุรุษเพื่อออกไปเที่ยวนอกบ้านอย่างโจ่งแจ้ง ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงไม่เห็นว่าเป็นเรื่องแปลก

ว่าเขาไม่เคยได้ยินคุณหนูลูกผู้ดีบ้านไหนวิ่งไปหาสตรีที่หอโคมเขี้ยวเหมาเรือสำราญล่องแม่น้ำ เข้าไปเล่นการพนันในบ่อน หรือคบหาสมาคมกับผู้กล้าในยุทธภพและเหล่าอันธพาลตามท้องถนน

แม้จะมีการเล่าลือถึงพฤติกรรมแปลกพิสดารของนางมากมาย แต่นางมีรูปโฉมงดงาม ทริพย์สินมากมายมหาศาล จึงยังมีคุณชายตระกูลผู้ดีเข้ามาสู่ขออย่างไม่กลัวตายอยู่เนืองๆ กระนั้นนางกลับไม่ไยดีคนเหล่านั้น แม้แต่น้อย เอาแต่ปลอมตัวเป็นบุรุษร่อนไปในเมืองทั้งวัน

นางมิใช่เด็กแล้ว แต่ยังทำให้เขาอดหวังไม่ได้

แสงแดดส่องลอดต้นหลิวสีเขียวลงมา เฟิงจื่อจิ้งถอนหายใจและดึงสายตาลับมาจากคุณหนูใหญ่สกุลเฟิง ก่อนจะสาวเท้าเข้าไปในร้านขายส่งข้าวสารเพื่อยืนยันจำนวนสินค้าในครั้งนี้นักับหลงจู้

ในร้านขายส่งข้าวสารมีผู้คนเข้าออกต่อเนื่อง ไม่นานก็คืบสู่สภาพยุ่งุ่นวาย

แล้วคุณหนูใหญ่สกุลเฟิงที่บอกว่าจะไปเตรียมอาหารให้เขาเล่า

แน่นอนว่านางไม่ได้ปรากฏตัวอีก

ทว่าเวลาเที่ยง บนโต๊ะยาวของเฟิงจื่อจิ้งกลับมีบะหมี่เย็นขามหนึ่ง และน้ำชาดอกเบญจมาศใส่แก้ว* ที่แช่น้ำแข็งจนเย็นจัดกาหนึ่งตั้งวางอยู่

บะหมี่เป็นหมี่เส้นเล็กที่ทอดสดๆ จากข้าวสาลีและใช้มือดึง ใส่แตงหวาน หั่นเป็นฝอยและน้ำราดงาบตกลงไป ก้นขามเป็นสีดำ ขอบขามเป็นสีแดง บะหมี่สีขาวบริสุทธิ์ประกอบกับแตงฝอยและน้ำราดสีเหลืองสร้างสีสัน ตัดกันโดดเด่นเป็นพิเศษในขาม

ส่วนดอกเบญจมาศแน่นอนว่าย่อมเป็นเบญจมาศกวงจีวี่** อย่างดี เบญจมาศดอกเล็กบานอยู่ในถ้วยกระเบื้องสีขาว แต้มประดับด้วยแก้วก็สีแดง ให้ความรู้สึกสดชื่นเย็นสบาย

คนเขาไม่เห็น เขามัวยุ่งง่วนกับงานจนเฟิงจะได้นั่งลงพักผ่อน แต่เขารู้ว่าของเหล่านี้ใครเป็นผู้จัดเตรียม

ในหอหงส์แห่งนี้แม้จะไม่ขาดผู้มีความสามารถหรือช่างฝีมือ แต่ทุกคนล้วนรู้ว่าเขากินง่ายมาแต่ไหนแต่ไรและไม่ได้พิถีพิถันเรื่องอาหารการกินเป็นพิเศษ

มีเพียงนางที่ยังคงดีอรัน

มองบะหมี่ขามนั้นกับน้ำชาดอกเบญจมาศแล้ว เฟิงจื่อจิ้งจึงหยุดงาน ในมือและจ้องดอกเบญจมาศที่บ้านสระพริงอยู่ในถ้วย รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงหัวเราะปานระฆังเงินของนาง

หัวใจอุ่นช่านและหวานนิดๆ โดยไม่รู้ตัว

เขาวางพู่กันและหีบตะเกียบขึ้นมา ค่อยๆ กินบะหมี่ที่ในรส

* แก้ว เป็นสมุนไพวจีน ลักษณะเป็นเม็ดเล็กๆ รูปร่างสีแดง มีสรรพคุณในการบำรุงร่างกาย ชาวจีนนิยมนำมาตุ๋นกับไก่หรือกระดูกหมู

** กวงจีวี่เป็นหนึ่งในสี่ของชื่อพันธุ์ดอกเบญจมาศที่ขึ้นชื่อที่สุดของจีน ยอดเยี่ยมทั้งในด้านสี กลิ่น และรสชาติ มีสรรพคุณเป็นสมุนไพรรักษาไข้ แก้ร้อนใน และยังเป็นดอกเบญจมาศชนิดที่ใช้ถวายจักรพรรดิในอดีตด้วย

พยายามกระด้างแฝงความละเอียดอ่อนไว้ และดื่มน้ำชาที่ช่วยดับร้อนได้เป็น
ปลิดทิ้งท่ามกลางสายลมอ่อนกลางฤดูคิมหันต์

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)